

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

X. tečaj.

V Gorici, 1891.

7. zvezek.

O mlačnosti.

(Po Fabru.)

V duhovnem življenju ni stvari, ketera toliko škodi duši in tudi toliko žali Boga ko mlačnost, to nesrečno spanje duše. Sicer se ni čuditi, ako se Bog toliko serdi na mlačne, saj ne zaslužijo nič ko zaničevanje. Biti poterpežljiv le takrat, kedar nima nič terpeti; priljuden, kedar se mu nihče ne vstavlja; ponizen samo ko se ga nihče ne dotakne, kaj ne zasluži tak človek da se zaničuje? Nadalje mlačna duša želi biti sveta, to je hrepeni po svetosti, ali noče rabiti pomočkov k temu. Rada bi si nabrala čednosti, ali za zatajevanje ji ni mari; z eno besedo želi dobrih reči ali ne spomni se, da „nebeško kraljestvo silo terpi“, to je, rada bi bila dobra, pa brez truda in težav.

Mlačnost se more primeriti telesni slepoti. Ali vender ima ta slepota dušna neke lastnosti, katere jo delajo še bolj strašno ko je telesna. Gdor je slep, vsaj ve, da je slep, ali duša slepa, mlačna, ne ve, da je mlačna, niti se ji ne zdi, da ima to strašno bolezen, zaradi česar je tudi neizmerno težko, da ozdravi. Vzroki te dušne bolezni so: pogosti majhini grehi, raztresenost duha in vladajoča strast. Gdor se namreč ne zmeni za male grehe,

v njemu počasi vgasne luč, ketera mu je prej razsvetljala vest; gdor živi v vednem raztresenju in si pusti zapovedovati od vladajoče strasti, on postane tako slep, da ne more spoznati žalostnega stanja svoje duše. Ker duši na tak način otemni vest, se ni čuditi, ako nazadnje popolnoma zmerzne. Kaj se pa takrat zgodi? Slabi nagibi se zbudijo, postanejo mogočni, hočejo da se jih pusti v miru. In duša jih zadovolji. Ona se ogiba vsega, kar bi jo moglo rešiti teh slabih nagibov, in kar bi jo moglo zbuditi iz njenega spanja. Z Bogom ima opraviti le menj ko je mogoče, češ da ni treba njemu dati celega serca, temuč da more ljubiti tudi posvetne. kaker se nji zdi, nedolžne stvari. Pridige in branje, katero bi se je moglo kaj dotekniti, ter jo nekoliko pretresti, ji ne gre po godu. Iz tega sledi, da mlačna duša spači vsa dobra dela, katerim pritisne pečat te grozne bolezni. In glej, naj svetejše stvari in opravila mlačna duša tako rekoč oskruni. K spovedi in obhajilu hodi zaspana, nevoljna, brez kaj vrednega pripravljanja. Vsaklanje ali pogosto obhajilo v nji nič družega ne rodi, kaker misel, da bi brez njega Bog ve kaj postala vboga duša. To velja tudi o spovedi, po kateri se nič ne poboljša. Mali grehi in nepopolnosti se nič ne zmanjšajo. Vboga duša ne gre ne naprej ne nazaj! Slepa je! Srečna, ako spregleda! Kako bo pa spregledala, ako ne more spoznati, da je mlačna? Ako najde v sebi eno ali več znamenj mlačnosti, se lahko prepriča, da ima to bolezen. Pervo tako znamenje je, ako rada in brez vzroka opusti svoje navadne pobožnosti. Vsaka pobožna duša ima navado moliti vsaki dan eno ali več molitev, ali kako drugo dobro delo opraviti; vse to pa, ali na en način ali na drugi, mlačno dušo nadleguje, tako da bi se rada znebila. Najprej odlaga na drugi čas taka svoja navadna pobožna opravila, tako sicer, da vže prej vidi, da jih bolj kesno ne bo mogla opraviti. Da je res tako, se more mlačna duša koj prepričati. Imela je n. pr. lepo navado iti zgodaj k sv. maši, moliti ob določenem času sv. rožnivenec, premišljevati kak čas o resnicah sv. vere i. t. d.; kaj se pa zgodi, ako je mlačna? „Bom šla bolj kesno k sv. maši, zdaj je mraz“, tako se izgovarja, pa ve da, ako ne gre zdaj, ne bo mogla iti pozneje. Tako se tudi godi z molitvijo, katera se odlaga in nazadnje ne opravi. To je pervo znamenje mlačnosti. Drugo je temu jako podobno. Mlačna duša morebiti ne opušča pobožnih vaj, ali moj Bog, kako jih opravlja! Vse njene molitve, in druga dobra dela so polna majhnih grehov.

Oh kako hitro raztreseno moli! Ona ne pomisli kako se gnjusi angeljem k Bogu nositi njene puste in nepobožne molitve. Kaj naj pa rečem o spovedih in sv. obhajilih? Vse se opravi z neko ledeno merzloto, da je strah pomisliti. Tretje znamenje, da je duša mlačna, je bolj čudno. Taka duša ve dobro, da ni z Bogom v redu, da mej njo in Bogom mora biti kaka zapreka. Ko se o tem zave, začne preresetavati vsa svoja pobožna opravila, spovedi, obhajila, molitve i. t. d. ali zdi se ji, da je vse v redu. Zakaj se ji pa to zdi? ker vidi, da velikih pogreškov ne dela, in Bog venderle ne terja od nje Bog ve kaj! O mlačna, mlačna duša, pomisli, kaj si ti in kaj je Bog, in ogrej svoje merzlo serce! Gledi globoko v svoje spovedi in našla boš vzroke svoje mlačnosti! Glej, da se to presveto djanje ne spremeni v mlačno navado!

Četertič se spozna, da je duša mlačna, ako opravlja svoje pobožne vaje brez nikakega namena. Ona moli, ali iz navade; njeno serce se ne vzdigne k Bogu; ona nema namena z molitvijo izkazati Njemu svojo nevrednost in od druge strani veliko potrebo božje pomoči proti sovražnikom. Tako dela tudi pri drugih pobožnih vajah. Gre k sv. maši, ali brez namena ž njo Boga častiti, zadostiti njemu za toliko hudobij, s katerimi ga žalijo grešniki, in si sprositi velike in mnoge milosti, ketere on mej to presv. Daritvijo podeljuje.

Peto znamenje je, ako se duša nič ne zmeni za čednosti. Za me ni to, pravi ona, nisem svetnica! E, lahko je govoriti, da moramo biti poterpežljivi, ponižni, združeni z Bogom, ali to ni za me! O mlačna duša, tudi za te je to, tudi za te, samo ke bi hotla! Ponižuj se pred Bogom, naj te ozdravi!

Šesto znamenje mlačnosti je keder se duša malo zmeni za malenkosti, to je, kedar nič ne porajta za mnoge vsakdanje priložnosti zatajevanja same sebe, ponižanja, poterpežljivosti i. t. d. z eno besedo, gleda le na debelo. Ona ne vidi, da v vsaki najmanji stvarci more najti priložnost, da ž njo hvali Boga.

Sedmo in zadnje znamenje mlačnosti je v tisti duši, katera misli le na storjena dobra dela in se veseli le zaradi njih; na prihodnost pa ne misli nič. Ona z radostjo gleda na preteklost, ko je namreč delala velike žertve; ko se je odpovedala svetu in se vdala Bogu, ko je mnogo terpela zavolj Boga, ko je grešnike spreobračala i. t. d. Zdi se ji vže zadosti, da si je vže zaslužila plačilo; kup dobrih del ji daje poroko, da ne bo slabo zanjo.

No, mlačna duša, poslušaj kaj ti pa pravi sv. Pavel (Filip. III. 13). „Bratje, jaz ne mislim, da sem dosegel svoj cilj. Eno pa jaz delam: zabim na to, kar sem (dobregra) storil, ter merim edino po tem, kar mi še ostaja“. Pozabi, duša, tudi ti na vse dobro, kar si storila, in delaj, kaker da bi bila denes začela.

Kaj ti je storiti, o duša, ako najdeš v sebi eno ali več teh znamenj? Sv. Bernard skoraj obupava nad tvojo boleznijo. Sicer ima prav od ene strani, ali od druge je pa resnica sv. vere, da tistemu, ki hoče delati dobro, ne manjka božje milosti. Torej tudi tebi ne. Pripomočki, da ozdraviš cd te bolezni so sledeči: Pervič moraš oživiti v sebi vero, in to s pobožnim premišljevanjem verskih resnic. Ako boš začela ceniti, in to moreš edino po premišljevanju, resnice sv. vere, se bo začel tajati led v tvojem sercu. Drugič si nikar ne nakladaj preveč molitev, katerih ne moreš v redu opravljati. Ali to je težko, boš rekla; kaj bodo ljudje rekli, ako se odpovem tej ali oni bratovščini? Duša moja, to ti mora biti težavno, ali ker te mlačnost pelje v pogubljenje, odreži jej korenike, ako ne moreš drugače. V pobožnem življenju so neke težave, katere so podobne vozlom. No, ti veš, da se voz ne more vselej odvezati, da ga je treba dostikrat prerezati. Spomni se, da Bog od tebe to terja, saj veš da božje kraljestvo silo terpi! Tretjič, vadi se v sv. molčanju, ker takrat boš lahko slišala terkanje Jezusovo na tvoje mlačno serce. Četertič bodi stanovitna v pobožnih vajah, tudi v največi dušni suši in pustoti. Petič zatajaj svoje telo s posti in drugimi telo teročimi sredstvi. To zadnje zdravilo tvoji bolezni je neobhodno potrebno. V začetku se bo zoperstavljala jako lahkomišljena in razberzdana natora, ali le pogumno naprej! Ko boš sè zatajevanjem premagala samo sebe, se poverne precej v tebe tista presladka rajska radost, katero si, žalibog, zgubila, in po kateri, hočeš nočeš, hrepeni tvoje nemirno serce.

Ako boš po tem branju spoznala, da si mlačna, o veseli se, ker to je dobro znamenje, da boš ozdravela. Ne ostane ti drugo, kaker da se poprimeš dela, katero bo kronala neskončna dobrota božja s presrečnim vspehom, namreč s presladko gorečnostjo, ketera nam vže tukaj daje okušati nebeško veselje.

P. H. R.

Življenje

*tretjerednice svete Marije Franciške
od petih Jezusovih ran.*

P. F. H.

X V. P O G L A V J E.

Veselje in terpljenje v hiši gospoda
Pessirija.

Od dediščine, ki jej je pripadla po očetu, ni hotela Marija Franciška nič vzeti, kaker samo podobo matere božje, katero je posebno častila. Ko je prišla v hišo gospoda Pessirija, pa jej je vzela sestra Marija Serafina še to podobo ter jo prodala. Tako ni dobila po svojem očetu prav nobene reči.

Sama pa domačih ni pozabila. Pritergovala je svojim ustim, da je mogla pošiljati razne jedi sestram. Tudi z obleko in perilom jih je oskerbovala.

Marija Franciška je bila tedaj v 38. letu svoje starosti. V hiši blagega mašnika gospoda Pessirija je bila sè vsem preskerbljena; seveda je za se čisto malo potrebovala. Imela je zračno in zdravo stanovanje. Največje veselje pa jej je delala kapelica, ki jo je imela v hiši. Tako je imela priliko tudi v boleznih večkrat pristopiti k sv. obhajilu. Če je ta ni zaderževala v postelji, je bila v kapelici zatopljena v molitev in premišljevanje. Gospod Pessiri jej je kapelico tudi v oskerbovanje izročil. In to jej je bilo najiminentnejše opravilo. Skerbela je, da je bila vedno snažna in lepo okrašena. Imela je pa tudi toliko spoštovanje do te kapelice, kaker drugi do kake posebno sloveče božje poti. In kako ga ne bi. Saj jo je v njej ženin njene duše obsipal z nebeškimi tolažbami.

Ali tudi z novimi križi jo je obiskaval v tej hiši Gospod, da je imela priliko vedno se vaditi v poterpežljivosti in nabirati novih biserov za nebeško krono. Leta 1760 jo je začel nadlegovati hud kašelj. Bati se je bilo, da se jej sapnik posuši. Nobeno zdravilo ni nič pomagalo. Zdravniki jej svetujejo zadnji

pripomoček, da naj si da narediti ozek zavratnik iz svinca. Vboga terpinka je morala nositi celih dvanajst let ta zavratnik noč in dan. Vender je bila vedno popolnoma vdana v božjo voljo in je le hvalila Boga za ta čudni spokorni pas. Če jo je kedo miloval, zavernila ga je precej šaljivo: „Gospod me je izvolil za svojega psička; zato mi je dal tudi nežen zavratnik“, ali pa je rekla: „Gospod je podaril svoji nevesti vratni lišp; kaj ne, da mi lepo stoji!“ S takimi in enakimi šalami je pretergala vsako milovanje ali čudenje o njeni poterpežljivosti.

Zdravniki so svetovali, da bi šla svetnica nekaj časa na deželo, kjer je bolj čist zrak. Gospod Peluzo je prosil svojega prijatela in sorodnika Dominika Aletto, ki je imel lepo in prijazno hišico na holmci del Vomero, ki se vzdiguje na zapadni strani Napolja, naj ji prepusti to hišico. Ker je sam spoštoval in čislal svetnico, je rad prošnjo vslišal in jej prepustil prijazno hišico. Mesca maja 1760 l. so prepeljali bolnico v to novo bivališče. Pa kaj so bile njene telesne bolečine proti temu, kar je morala na poti preterpeti njena ponižnost! Vso pot so hiteli ljudje skupaj in kričali: „Berž, berž! sv. numa gre! Hvaljen bodi Bog, služabnica božja pride!“ Vse jej je hitelo naproti in gnelo se okoli voza. Nazadnje so po stermem klancu bolj ljudje vlekli voz, kaker konji.

Mej tem časom, ko je stanovala v tej hišici, je dvakrat imela nebeško tolažbo, da se jej je prikazal don Salvator in ž njo govoril. Necega dne jo je prišel obiskat gospod Pessiri. Tukaj je našel vže tudi kanonika Nittija, ki je bil dušni svetovavec svetnice. Po kosilu prigovarjata dobra mašnika božji služabnici, naj gre na vert in se nekoliko sprehodi po poti mej verstami dreves v čistem zraku. Svetnica rada sluša vže iz pokorščine. Opiraje se na svojo tovarišico Marijo Felico gre počasi po senci košatega drevja. Naenkrate se zaleti in steče po drevniku in po holmecu navzdol, kaker bi imela mladeniško moč. Z govorjenjem in rokama je kazala, da za nekom hiti.

Gospod Pessiri je bil čudenja ves raz sebe, ko vidi svetnico tako tekočo, dasi je pred trenutkom komaj mogla prestopiti. Zato vpraša svojega tovariša, kako bi se dalo to razložiti. Gospod kanonik Niti mu razodene skrivnost in reče, da je videla Jezusa in za njim hitela. Večkrat se jej je vže prikazal in ž njo govoril ko don Salvator.

Ko se je čez kaki dve uri vernila erdečega in žarečega

obraza, gre jej kanonik Nitti na proti ter jo vpraša, kaj jej je povedal don Salvator? Ona stopi k njemu in mu reče tiho na uho: „Oče, ali veste, kaj je rekel don Salvator, da naj vam povem? Tole: „Kedo vam je dal dovoljenje govoriti o tem, kar hoče, da ostane skrito? Ni mu všeč, de to odkrivate. Ke bi hotel, da bi bilo očitno, ima dovolj pripomočkov za to.“ Ta odgovor je kanonika osupnil; sklenil je, da bo v prihodnje molčal o božjih skrivnostih. Gospod Pessiri pa ni slišal tega odgovora.

Čez nekaj dni sta omenjena mašnika zopet obiskala svetnico, in zopet se je ponovil tisti dogodek. Svetnica pa, ko se verne pravi kanoniku Nittiju natihoma: „Duhovni oče! Don Salvator hoče, da vam povem tole: Ker veste, kedo je, zakaj se ne odkrijete v njegovi pričujočnosti?“ Hitro se odkrije, in potem tudi g. Pessiri. Od tega časa sta bila vedno odkrita, če sta bila v družbi s svetnico na tistem holmcu, iz spoštovanja do Gospoda, kateremu je všeč otročja zaupljivost revnih človeških otrok, pomanjkanje spoštovanja do njega pa ne pusti nikoli brez kazni.

Pisavci življenja Marije Frančiške omenjajo še druge enake prikazni, ne naznanjajo nam pa časa in kraja. Zlasti pogostokrat se jej je Zveličar prikazal v cerkvi, stoječ ob strani pri oltarju.

Koncem leta 1763 in 1764 je nastala zavoljo slabe letine velika draginja in lakota po vsem Laškem, posebno po Napolitanskem. Tem nadlogam se pridružijo še njih sestre kužne bolezni. Po božjem razodevanju je Marija Frančiška vže eno leto poprej napovedala to strašno šibo božjo. Iz ljubezni in hvaležnosti do svojega rednika gospoda Pessirija naznanila mu je to božjo kazen zaupljivo. Tudi mu je prigovarjala, naj se poprej preskerbi s žitom in drugim živežem, ker bo nastala huđa draginja in lakota. Za tema bodo prišle kužne bolezni. „Gospod mi je dal v duhu gledati merliče po hišah. Ležali so po dva in dva. Več vam sedaj ne smem povedati“, še pristavi.

Samo ob sebi se ume, da gospod Pessiri to prerokovanje služabnice božje ni obderžal za se. Razodel je je svojim prijatelom, ki so pogostokrat dohajali k njemu. Vsi so bili prepričani, da se bo gotovo zgodilo, kar je napovedala svetnica, če tudi jih je navdajalo s strahom. Zato so prosili Marijo Frančiško, naj prosi Boga, da prizanese vsaj s šibo kužnih bolezni. Ko je videla služabnica božja, da je vže sploh znano, kar je le zau-

pljivo razodela, potolaži vse in jim reče z lastno jej priprostostjo: „Nikoger iz mej vas in vaših družin ne bo zadela ta božja šiba. Jaz bom terpela za vas vse.“

Tako se je tudi zgodilo. Napadla jo je strašna kužna bolezen s hudo merzlico. Tej bolezni se pridruži še nekak stud do vode, da je še videti ni smela. Vže tako pri kraji je bila, da so jo prevideli sè sv. zakramenti za vmirajoče. Sedaj se jej prikaže Jezus in jej veli, vsake pol ure kozarec vode izpiti. Precej sluša, stud do vode zgine, in kmalu potem jo popusti tudi merzlica. Ostale so jej le še bule na glavi, ki so sè gnojile in jej hude bolečine delale. Cez tri mesce je zopet okrevala iz smertne bolezni, kar so imeli vsi za čudež.

Proti koncu tega leta 1764 so se jej narečile na nogah hude rane, ki so jej delale neizrečeno terpljenje. Zdravniki jej niso vedeli pomagati. Skoraj celo leto je morala biti v postelji, nazadnje je vender toliko okrevala, da je mogla po izbi hoditi z berlami, ketere je morala rabiti tri leta. Vse te neizrekljive bolečine je prenašala popolnoma vdana v božjo voljo. Govorila je: „Naj se zgođi božja volja! Bog bodi hvaljen in česčen! Tako hoče Bog, tako naj bo! Moj Bog, stori z menoj, kar ti je drago!“

Ta poterpežljivost božje služabnice je bila jako zoperna sovražniku človeških duš; zato se je hotel maščevati nad svetnico. V ta namen se baje posluži mačke, ki je bila vedno prav krotka in domača. Kaker stekla se verže necega dne na svetnico ter jo praska in grize. Svetnica, ki je po berlah komaj hodila, se brani, kaker ve in zna. Kmalu pa onemore in se zgrudi na tla. Sedaj se še le sè vso besnostjo žival verže na njo. Na vpitje njeno vender prihite ljudje in sè silo zapode gerdo mačko; služabnico božjo pa, ki je v nezavesti ležala na tleh, spravijo v posteljo. Ko so izbo in okolico poškopili z blagoslovljeno vodo, se je mačka pomirila; zato so menili, da je bila obsedena od hudobnega duha. Mej tem je prišel zdravnik in obvezal svetnici kervaveče rane in velel vstreliti mačko, češ, da je stekla. Čudno pri tem je bilo, da je več kugelj ni vbilo. Še le ko so začeli brati evangelij sv. Janeza, je poginila žival.

Ker so hoteli prenoviti hišo, v kateri je stanoval gospod Pessiri in pri njem vže skozi 17 let Marija Franciška, si je moral poiskati novo stanovanje. Ker ni bilo berž dobiti boljšega, je moral zadovoljen biti z revno hišico v neki ulici, ki je bila

tako ozka, temna in napolnjena sè spridenim zrakom, da je popolnoma zdrav človek komaj dihal. Lahko si mislimo, koliko je morala terpeti Marija Frančiška v tem zaduhlem zraku, ker je še v čistem komaj dihala. Pa težka sapa jo je silila, da je morala skoraj vedno imeti okno odperto. To jej je privabilo pa še drugih sovražnikov, ki so jo nadlegovali noč in dan. Celi roji komarjev in drugih strupenih merčesov so ji pritiskali v izbo in pikali jo noč in dan. Kako težavo dela ta merčes ljudem po južnih krajih. ve le tisti, ki jo je sam skusil. Tem so se pridružile še stenice, katerih po gorkih krajih v slabih stanovanjih kar mergoli. Če tudi je Marija Frančiška jako ljubila snažnost, in so vedno snažili in zatirali ostudni merčes, vender ga niso mogli zatreti. Tako je bila po vsem živetu razpikana in razjedana. Pa tudi te nadloge je vse voljno prenašala in ni bilo čuti iz njenih ust najmanjše pritožbe; marveč je pogostokrat zdihovala: „O Gospod, saj sem vboga grešnica!“

Koliko časa je Marija Frančiška živela v tej hišici, ni znano. Gotovo je, da se je g. Pessiri mesca maja leta 1771 preselil v drugo, boljše in lepše stanovanje. V tej hiši je preživela še svojih dvajset let. Po njeni smerti pa je postala hiša pravo svetišče.

Če tudi je imela zdaj zračno stanovanje, vender se njena bolezen ni boljšala, marveč od dne do dne hujšala. Zato so zopet zdravniki svetovali, naj gre na deželo v čist zrak. Na jesen l. 1772 so jo torej prepeljali na deželo v hišo, ki je bila lastnina njenega rednega spovednika g. Antona Červellinija. Ker pa je nastopila nenavadno huda zima, se je bolezen še hujšala. Po izreku g. Pessirija je bila Marija Frančiška enaka kipu iz marmorja. Ker so se bali, da bi jim ne umerla na deželi, prepeljali so jo zopet v mesto skoraj na pol mertvo. Iz te boleznij je nekoliko okrevala še le l. 1776. To leto so papež Pij VI razpisali splošno „sveto leto“. Svetnica je imela za posebno milost iz nebes, da je toliko okrevala, da se je mogla vdeležiti odpustkov in milosti sv. leta. Če tudi s težavo vender je dvakrat obiskala vse cerkve, ki so bile v to odločene. Ondi je kleče z angeljsko pobožnostjo opravila odločene molitve. Vsem je bila v zgled in spodbudo. Le sama je mislila, da ni nič storila za pokoro za svoje grehe in za ljube duše v vicah!

XVI. POGlavJE.

Po božjem razodevenji spozna Marija Frančiška veliko svetost p. Frančiška Ksav. Biankija, ki postane njen dušni vodnik.

Ko je sklenil Bog svojo služabnico voditi po težki ternovi poti terpljenja, preskerbel jej je tudi izverstnih dušnih vodnikov. Mej drugimi je zavzemal pač prvo mesto Frančišek Ksaverij Bianki, čiger veliko svetost je spoznala po božjem razodevenji. Zato si ga je zelo želela dobiti za dušnega vodnika.

Od začetka se je častitljivi mož branil stopiti v kako tesnejšo zvezo s svetnico. Bil je vže od narave nekako nezaupljiv do vsega, kar je imelo videz nenavadnega, čeznatornega in čudežnega. Zato ga dolgo časa niso mogli pregovoriti, da bi bil svetnico le obiskal. Silil pa ga je posebno njegov prijatelj, opat z Monte Vergine. Vzrok temu je bil, ker je imel p. Bianki nekaj časa sem od Boga poseben dar, da je bolezen spoznal in znal svetovati tudi pravih pripomočkov. Pač je svetnica potrebovala v svojih hudih boleznih takega pomočnika! Nazadnje so vender prisilili p. Biankija, da je obiskal Marijo Frančiško. To je bilo l. 1777. Pa prvi pot mu še ni popolnoma zginila nezaupljivost; zato je nadalje le po redkoma obiskaval svetnico. Ali božja previdnost je sklenila drugače. Dasi tudi je Bog še prikrival svojemu zvestemu služabniku visoko svetost Marije Frančiške, vender je ta vže vedela po božjem razodevenji, kako je bogat čednosti in drag v božjih očeh. Dà, Bog jej je celo razodel, da bo s časoma mej njima nastalo tesno prijateljstvo na velik dušni prid obema. Zato mu reče necega dne sicer vljudno, pa kar naravnost: „Gospod pater! zdaj me nočete večkrat obiskati; pa vidite, morali bodete!“ Tako se je tudi zgodilo. Bodi si, da je častitljivega moža iznenadilo, da mu je s tem razodela njegove najskrivniše misli, bodi si, da se je popolnoma prepričal o veliki svetosti Marije Frančiške, od tega časa je skozi štirinajst let skoraj vsaki dan obiskal svetnico.

Marija Frančiška pa je imela tudi pravo otročje spoštovanje do tega božjega služabnika. Njen spovednik ni bil nikoli. Vender mu je zaupljivo razodela vse skrivnosti svoje duše, ka-

ker tudi čeznatorne milosti, ketere je prejela od Boga. Z eno besedo: Razodela mu je vse, kar je Gospod v njej storil in ona ž njim, od otročjih let sem. Popolnoma znano mu je bilo njeno notranje življenje. Zato sta imela navado reči gospod Pessiri in Marija Felica: Duh božje služabnice je p. Biankiju bolj znan, kaker celo njenemu spovedniku. Kot prava svetnica mu ni le svoj notranji stan razodela, ampak ga je tudi slepo slušala. To tem bolj, ker je bila prepričana o njegovem razsvetljenji od zgoraj in o njegovi svetosti. Za častitljivega božjega služabnika je imela vedno tudi poseben stol pripravljen, ki je til prevlečen z belim suknom. Shranjen je bil v kapelici. Svetnica je po čeznatornem razodevenji vže naprej videla njegov prihod. Rekla je vsakikrat Mariji Felici, naj prinese stol iz kapelice, ker je ravno sedaj božji služabnik zapustil samostan in bo kmalu tukaj. Tako se je tudi zgodilo. Vsakikrat mu je spoštljivo poljubila roko. Od začetka p. Bianki tega ni pustil. Ker je pa svetnica v svoji veliki ponižnosti mislila, da jej zavoljo njenih velikih grehov tega ne pusti, jej je dovolil, da jo potolaži in oserči. Tudi ga je pogostokrat prosila, naj mašuje v njeni kapelici, da bo mogla biti pri sv. maši in iz njegovih rok prejeti sv. obhajilo.

Kaker skerbna mati je skerbela za njegov telesni blager; zakaj dobro je vedela, koliko dobrega stori v mestu in kako potreben bo še le v žalostnih časih, ki se bližajo. Večkrat ga je obvarovala po posebnem razsvetljenji od zgoraj preteče bolezni, dà celo smerti.

Necega dne pokliče Marija Frančiška prav zgodaj k sebi Frančiška Borellija, ki je imel posebno spoštovanje do nje, ter mu reče: „Idi hitro v samostan k p. Biankiju pa mu reci, naj si da precej puščati. Dà, ne idi prej od njega, da si da puščati. Ko boš prišel nazaj, ti povem zakaj“.

Sv. mož se začudi temu sporočilu, ker se je čutil popolnoma zdravega, in je ravno spovedoval. Ali vedel je, da svetnica, ki mu je to svetovala, vidi prihodnje reči. Zato pusti vse in pokliče zdravnika, da mu pušča, — pa kri je vže komaj tekla, vsa črna in zasedena je bila. Zato mu je zdravnik naravnost rekel, da bi bil v kratkem merlič, ke bi si ne bil dal puščati. V jutru pri sv. obhajilu je bila božja služabnica spoznala, da ga bodo drugi dan našli mertvega v postelji, če si ne bo dal hitro pomagati.

Zopet drugikrat ga je prisilila, da si je dal nekaj dni po-

prej puščati in je tako odvernili nevarnost, ki mu je pretila.

Hude očesne bolezni ga je ozdravila s tem, da je Gospoda prosila, naj jo sama zanj preterpi, in zgodilo se je po njeni volji. — Zopet drugokrat mu je naznanila, da bo od hude bolezni kmalu okreval. Vse to se je natanko zgodilo, kaker tudi, da ga bo obiskal Bog s hudo boleznijo na nogah in da bo žalostna osoda zadela njegov red v viharjih časih vojske, ki se bližajo.

Tudi v denarnih zadevah se je pogostokrat zatekel k njej, če ni mogel pomagati hudo stiskanin, ki so ga prosili hitre pomoči. Povedal jej je kar naravnost koliko potrebuje. Njegova poslušna duhovna hči se je zatekla v goreči molitvi k Bogu, in glej — pogostokrat je nevidna roka položila poleg nje, koliker je bilo treba. Tako je enkrat našla pri nogah križanega, kjer je molila mej solzami in bičanjem. zavitek cekinov, ketere mu je dala, naj jih izroči osebi, ki se jima je priporočila v molitev. Tako je Bog po čudežni poti pokazal, kako vseč mu je sveta in tesna zveza teh dveh s posebnimi milostmi obdarjenih duš.

XVII. POGlavJE.

Božja služabnica streže v bolezni svojim dobrotnikom in naznani konec svojega življenja.

Velika je bila hvaležnost Marije Franciške do njenih dobrotnikov, posebno do njenega dolgoletnega spovednika gospoda Červellinija in njenega rednika Pessirija. Mej tem ko je živela svetnica v njegovi hiši, je bil Pessiri večkrat hudo bolan. Vsaki krat mu je hvaležna rejenka stregla noč in dan z ljubeznijo in vstrajnostjo, ki je lastna le svetnikom. Tako n. pr. mu je stregla l. 1781 skozi štiri mesce neprenehoma. Pri tem jo je pustilo spanje in je hudo zbolela, da je morala več časa ostati v postelji. Razen tega so se jej ponovile tudi rane na nogah, ker je bila vedno po konci.

Z enako skerbjo in trdom je stregla naslednje leto svojemu spovedniku gospodu Červellini-ju, ki je bil nevarno zbolel. Vže je bila v letih in imela zavoljo vodenice noge zelo zatekle, da je komaj hodila po berglah. Ali ko je zvedela, da je nevarno zbolel, je vendar k njemu šla po enkrat ali dvakrat na dan, da mu je stregla in sploh oskerbela v hiši vsa opravila, ki so jej

bila mogoča. Zato so tudi vsi pripisovali njeni postrežbi, še bolj pa njeni molitvi, da je častitljivi mašnik kmalu zopet ozdravel. — Ker je pa kmalu potem svetnico samo zgrabila huda merzlica in je več dni ležala v nezavesti, kakor mrtva, skleпали so vsi, da je prosila Boga, naj njej naloži bolezen, njenemu spovedniku pa da zopet ljubo zdravje. Tako je v resnici tudi bilo. Seveda se jej je zdelo to velikodušno djanje ljubezni do bližnjega nekaj čisto navadnega.

Zopet drugi pot je njenega spovednika huda očesna bolezen napadla; bati se je bilo, da oslepi. Zato jej je bridko tožil, da mu bo vzeto največe veselje na zemlji, ker ne bo mogel več maševati. Božja služabnica ne premišluje dolgo. Zaupaje, da bo Gospod vslišal njeno prošnjo, prosi, naj njej vzame vid in ga ohrani njenemu dušnemu očetu. Če pomislimo, da velja slepota za eno največih nesreč, če ne za največo, na svetu, to pa še tem bolj pri tako betežni osebi, kakor je bila naša svetnica, — potem moremo še le prav ceniti velikodušno djanje kerščanske ljubezni! Bog se je zadovoljil s tem, da je bila pripravljena. Spovednik je kmalu popolnoma ozdravel na očeh, svetnici pa je poslal kratko, če tudi hudo, očesno bolezen.

Največa zguba in bridkost, ki jo je zadela v njenem življenji, je bila zguba njenega starega, izkušenega dušnega vodnika p. Saljvatorja, keterega je Bog 7. marca 1785. l. poklical v boljše življenje. Ostal jej je še častitljivi božji služabnik p. Bianchi; pa ta je bil le njen razenredni dušni vodnik. In ravno o tem času ga zavoljo redovnih opravil ni bilo vže več kakor pol leta v Napolji. Razen tega jo je p. Saljvator vodil po poti popolnosti skozi 40 let s pobožnostjo, modrostjo in dobrotljivostjo, ki mu je bila lastna v veliki stopinji. Branil je njeno življenje proti sirovim napadom očeta, kakor smo slišali, in storil za njo več, kakor more storiti skerbni oče za svojega otroka. V njeni večletni dušni suhoti in zapuščenosti jej je bil ljubeznjiv tolažnik. Bil je tudi edini redni dušni vodnik, ki ga je kedaj imela. Po njegovi smerti sta to opravilo oskerbovala njena spovednika, kakor je to sploh navada pri ljudeh, ki razen spovednika nimajo drugega dušnega vodnika.

Potemtakem lahko spoznamo veliko zgubo, ki je zadela našo svetnico sè smertjo p. Saljvatorja. Zato je pa tudi težko za keterega vmerlega toliko molila kakor za p. Saljvatorja. Prosil je tudi Boga, da je pripravljena zanj vice preterpeti. Ven-

der jej je ostalo stanje njenega dušnega vodnika v večnosti dolgo prikrito, če je tudi še tako goreče za njegovo dušo molila in pokorila se. Ta negotovost o njegovem stanju v večnosti je hvaležno in rahločutno svetnico še najhuje pekla. Slednjič jej je bilo razodeto, da je p. Salvator le en mesec moral terpeti prav majhino terpljenje v vicah. Njej sami pa je ostalo njegovo stanje zato tako dolgo prikrito, da se je s tem pokorila njena prevelika radovednost. — Tako je pozneje sama pravila.

Služabnica božja je bila vže v 71. letu svoje starosti. Vse njeno življenje je bilo v vsakem oziru tako polno križev in terpljenja, da so jo ljudje, ki so občevali ž njo, imenovali „Joba naših časov“.

Sedaj pa je pripustil Bog, ki jo je neizmerno ljubil in jej hotel tudi neizrekljivo lepo krono v nebesih pripraviti, da jo je doletelo še drugo preganjanje in sicer od osebe, od ketere bi bilo to najmenj pričakovati. Ta oseba je bila sama njena tovarišica Marija Felica, ki jej je bila najljubša in zvestejša prijateljica, ki jo je imela kedaj v svojem življenju, ketero jej je celo Bog sam za tovarišico v stani in življenju izvolil in obdaril z izverstnimi dušnimi zmožnostmi. V resnici, ke bi ne poznali nenasitljivega sovraštva hudobnega duha do ljudi, posebno pa do svetnikov, bi bilo prav nemogoče verjeti, da se je dala ta sama na sebi tako dobra in zvesta sestra tako daleč pripraviti, da je sè svojo sveto tovarišico in dobrotnico, ki je bila od nog do glave v bolečinah in ranah, skozi več let na vsaki mogoči način gerdo ravnala, jo celo tepla, celo večkrat z nožem v roci ji pretila! Sv. terpinka pa je vse to poterpežljivo in v ljubezni prenašala. Navadno se je Marija Frančiška ob tacihih prilikah vmevnila in skrila. Ko se je pa plegla perva nevihta, je šla zopet k svoji tovarišici in je bila proti njej še bolj ljubeznjiva in prijazna.

Če je pa hotel gospod Pessiri, spovednika ali druge imenitne osebe, ki so bili pogostokrat priče takega gerdega ravnanja, v pravični jezi kaznovati nehvaležno tovarišico ali jo celo zapoditi iz hiše, potegnila se je za njo vsakikrat prav krepko in skušala dokazati, da vboga sirota nima nobene krivde, ker jo le hudobni duh k temu sili. Tako je vsakikrat zagroženo kazen odvernila od svoje tovarišice.

Toliko bolj se je pa pozneje Marija Felica sama obtožila in v kesanju očitno spoznala: „kako je božji služabnici dajala toliko priložnosti, da se je vadila v resnici v nepremagljivi poterpežli-

vosti. Ne more si pa sama raztolmačiti, kako je mogla svojo tovarišico in dobrotnico napasti celo z oboroženo roko, in kako jo je silila neka nevidna mlač, da bi vzela življenje svetnici. Ta njena lastnost pa je bila ravno takrat največa, ko jej je ta skazavalo posebno ljubezen ali nenavadne dobrote.“

Sestra Marija Felica je vmerla v slovesu svetosti dne 21. marca 1809 l. v 90. letu svoje starosti.

Tudi za našo svetnico se je jel bližati čas, da prejme krono, katero si je pledla vže 75 let. Ona sama je svojim prijatelom in častivcem ob raznih prilikah skrivaj in očitno rekla, da se jej bliža zadnja ura. Tudi se je začela še toliko bolj pripravljati na tolikanj zaželeni prihod svojega nebeškega ženina. Od onega trenutka, ko jej je bil po božjem razodevenji naznanjen dan njene smerti, trudila se je neprenehoma, da bi še bolj pokorila svoje telo, da bi v molitvi in vseh čednostih dosegla najvišjo stopinjo. Slušala je opominjevanje sv. pisma: „Kedor je pravičen, naj bode še pravičnejši; kedor je svet, naj bode še svetejši.“ (Sk. raz. 22.)

Toda o zadnjih dnevih njenega življenja bomo slišali v naslednjem poglavji. K sklepu tega slušajmo še, kar je o njenem terpljenji poročal gospod Pessiri: „Skoraj 38 let sem, od kar sem inel Marijo Frančiško v svoji hiši, smem terdit, da je bilo življenje te marternice bolezn, krizi in težave, telesne, kaker dušne. Poleg tega je v svojem spokornem duha zatirala svoje truplo, neomadeževani božji tempelj, s prostovoljnimi pokorili. Podobna je bila okrog hodečemu merliču. Soditi po njenih boleznih in bolečinah, pričakovati je bila vsaki trenotek njena smert. In v sredi teh bolečin je poveličevala in hvalila Gospoda, da tako ravna ž njo! Nigdar ni opustila svojih navadnih dolzih molitev, še prikrajševala jih ni; marveč jih je toliko bolj goreče in pobožno opravljala. Resnično, ke bi je ne bil videl z lastnimi očmi, komaj bi verjel to! — Ko pa se jej je bližal konec življenja, napale so jo tako rekoč ob enem vse njene bolezn. Reбри, ki ste se jej bili mej zamaknjenjem zlomili, ker je serce prepolno nebeškega veselja prehudo bilo, gledale ste eno čez drugo prepognjeno iz kože in jej delale hude bolečine. Kaker je imenoval prerok njenega božjena ženina „moža bolečin“, tako moremo tudi njo imenovati „prepad terpljenja“.

KRATEK NAUK

o vzvišenosti, potrebi in koristi svete maše.

Po sv. Leonardu Portomavriškem.

(P. A. F.)

III. Poglavje.

Razni zgledi v spodbujenje, da bi vsako jutro hodili k sv. maši vsi verni vsakega stanu in vsakega dela.

Mnogo je izgovorov, ki pospešujejo mlačnost tistih, ki niso radi pri sv. maši. Vidiš, da imajo polno opravkov in skerbi in gledajo, kako bi si pridobili posvetnih reči: za te je vsaki trud lahak in ni težave, ki bi jih zadržala; keder je pa treba iti k sv. maši, ki je najimenitniši izmej vseh opravkov, jih merzi, so mlačni in imajo sto praznih izgovorov, da imajo važna dela, da so slabega zdravja, da bi bili prepiri v hiši, da ne vtegnejo, da imajo opravkov do gerla in tako dalje, z eno besedo, če bi jih sveta cerkev ne vezala pod smertnim grehom k sv. maši iti vsaj vsako nedeljo in praznik, Bog ve, ali bi šli kedaj v cerkev in kedaj pokleknili pred kakim altarjem. Oj sramota, oj prevelika nesreča našega časa! Oj mi vbogi, kako smo opešali v gorečnosti prvih kristijanov, ki so bili, kaker sem rekel prej, vsak dan pri sveti daritvi in se okrepčavali z angeljskim kruhom v svetem obhajilu, dasiravno niso bili brez dela in opravkov; da, s tem pomočkom jim je vse bolje šlo od rok v posvetni in duhovni dobiček. O slepi svet, kedaj boš spregledal in spoznal tako očitno zmoto? Po konci! zbudite se vsi in vaša naj bolj draga in naj bolj priljubljena pobožnost naj bo, vsak dan biti pri sv. maši in duhovno se obhajati. Da bomo dosegli tako svet namen, ne poznam bolj zdatnega pripomočka kaker je zgled. Zakaj neovergljiva je resnica, da živimo vsi po zgledih in vse je nam lahko in vse moremo, kar vidimo, da delajo drugi naše verste. „Ti ne boš mogel“, tako si je očital sveti Avguštín, „ti ne boš mogel“

tega, kar so mogli ti in te?¹⁾ Zato bomo tukaj navedli nekatere zglede iz raznih verst ljudi in tako mislim, da bomo vsi na dobičku.

§. 1.

Zgledi, ki imajo nagniti mašnike, da bi vsak dan maševali, ako nimajo veljavnega zadržka.

Neka dogodbica, ki mi je prišla na znanje, bo pojasnila odstavek zgledov, ki se tičejo mašnikov, in je ta. Neki mašnik se je močno vrezal v kazavec in za tega voljo je bil zadržan, da ni mogel maševati dva mesca, poprej je pa maševal vsak dan in le enkrat ni opustil. Ali pa boš verjel, da ni ta dva meseca nobedenkrat pristopil k svetemu obhajilu, dasiravno so bili vmes veliki prazniki, in nobeden delavnik ni bil pri sveti maši? Zakaj pa ni bil? Berž ti povem. Ker mu da bi k svetemu obhajilu pristopil in k maši šel, nihče ni dal denarja, kaker ga je, da je maševal. O vmazana skopost mašnika, ki živi pozabivši svoj prevzvišeni stan! To se pravi hoteti, da bi nebesa služila zemlji in odpraviti vse postave in vsako dobro naredbo v duhovnih stvareh, ker kaže, da se bolj ceni denar kaker Bog. Ne pravim pa, da ni treba denarja temu, ki mašuje, „zakaj, kedor oltarju služi, mora od oltarja živeti,“ ali to ne sme biti mašnikov poglavitni namen. Zbudite se tedaj Kristusovi mašniki in skerbite naj poprej, da bo vaš namen priprost in čist in se le na Boga oziral; in zato preden začnete sv. mašo, na kratko ponovite v duhu štiri zgorej omenjene in od sv. Tomaža Akvinskega napisane namene. Pri spominu (memento), ko odmenite daritev za tiste, za ketere ste dolžni, darujte jo Najvišjemu na tiste svete namene, zavoljo katerih je postavljena, namreč da Boga počastite, da se mu zahvalite, da mu zadostite in da prosite od Njegove dobrotljivosti — vseh dobrot. Zato skerbite, da boste maševali v naj večji ponižnosti, zbrani, pazljivo in resno; ne hitite; porabite toliko časa, koliker ga potrebujete, da morete dobro in razločno izgovoriti vsako besedo. Opravljajte vse obrede popolno, resnobno in s potrebno dostojnostjo; zakaj, ako ne boste izgovarjali popolno in obredov ne opravljali spodobno in resnobno,

¹⁾ Conf. l. 8, c. 11.

boste dajali priložnost, da se bo spotikal, gdor vas bo gledal, namesti, da bi pospeševali pobožnost in vero. Dober svet je ta: mašnik naj skerbi, da bo popolnoma zbran, misli naj na pomen besed, ketere izgovarja, da bo okusil, kaj pomenijo, in naj obuja v duhu dejanja raznih, pomenu besed primernih čednosti. Tako bo zbujal v pričujočih veliko pobožnost in bo imel sam velik dcbiček.

Ako je taka, mora napraviti vsak mašnik terden in stano- viten sklep, vsako jutro opraviti daritev svete maše. Zakaj, ako so bili verni v začetku cerkve vsak dan pri svetem obhajilu, s koliko večo pravico moramo verjeti, da so mašniki vsaki dan maševali. „Vsak dan darujem Bogu brezmadežno Jagnje“, je re- kel sveti Andrej trinogu.¹⁾ Sveti Ciprijan pa piše v nekem listu : „Mašniki, ki darujemo vsak dan Bogu daritev“. ²⁾ In sveti Gre- gor Veliki pripoveduje o svetem Lasiju, Narnijskem škofu, ki je vsak dan maševal, da je vkažal Bog nekemu njegovih kapela- nov, naj mu pove v njegovem imenu, da dela prav dobro in da mu je prav všeč njegova pobožnost in da jo bo v svetem raju prav obilno poplačal. Nasproti pa, gdo bo mogel povedati veliko škodo, katero delajo vsi cerkvi tisti mašniki, ki iz same nemar- nosti ne mašujejo. Znana je sodba častitljivega Bede: „Mašnik ki opusti maševati brez pravičnega zaderžka, vzame od svoje strani presveti Trojici hvalo in slavo, angeljem veselje, grešni- kom odpuščenje, pravičnim pomoč in milost, dušam v vicah pod- poro in polajšanje, cerkvi sami neizmerno dobroto, sebi pa zdra- vilo in pripomoček“. Kje mi boš našel tako glasovitega tatu, ki bi na enkrat vkradel toliko, kaker mašnik, ki ni zaderžan, pa vender ne mašuje, ker vkrade toliko dobrega živim in mertvim in vsi cerkvi? Prazen je njegov izgovor, da ima preveč opravil. Blaženi Ferdinand, Granaški nadškof, je maševal vsako jutro, dasiravno je bil prvi minister v kraljestvu in zato tudi z de- lom zelo obložen. Toleški kardinalj ga je opomnil, da godernjajo čezenj na kraljevskem dvoru, zakaj da mašuje vsak dan, ker je preobložen z opravki. „Ravno zato, mu je odgovoril služabnik božji, ker mi je naložil tvoj kralj na rame silno težko butaro, ne najdem boljše podpore, da ne padem, kaker je daritev sv.

¹⁾ Ex Sur. 30. Nov.

²⁾ Epist. 54.

³⁾ Hom. 27 in Evang.

maše, zakaj iz nje zajemam moč in jakost, da morem še dalje opravljati naloženo službo“. — Še veliko manj je vredna neka ponižnost. Sveti Peter Celestin se je hotel zderževati, da ne bi maševal vsak dan, ker je dobro poznal vzvišenost te prevelike skrivnosti. Prikazal se mu je pa neki svet opat ¹⁾, ki mu je bil dal redovno obleko, ter mu je rekel z velevavnim glasom: „Kakšnega serafina mi boš našel v nebesih, ki bi bil vreden maševati? Bog je postavil za služabnike svete daritve ljudi, ne pa angelje; in ker so ljudje, so tudi podverženi stoternim nepopolnostim. Le bodi ponižen, mašuj pa vender vsak dan, ker Bog tako hoče.“ Da se pa ne bo manjšala vaša dolžna pobožnost zavoljo pogostega maševanja, si morate prizadevati, da boste posnemali tiste svetnike, ki so posebno znameniti zavoljo lepega vedenja in pazljivosti pri tem svetem opravilu. Veliki in znameniti nadškof sveti Heribert je bil mej sveto mašo tako nenavadno pobožen, da se je zdel kaker angelj iz nebes. ²⁾ Sveti Lavrencij Justinijan je bil kaker nepremekljiv, keder je maševal; njegove oči so bile solzne, njegov duh ves pri Bogu. Mej vsemi je pa sveti Frančišek Salezij prvi; komaj se je začel oblačiti v mašno obleko, vže je zapodil od sebe druge misli in ko je stopil na prvo stopnjico k oltarji, se je vedel v duhu in na zvananje kaker angelj, tako, da so se zameknili v vanj vsi, ki so ga gledali.

Zakaj so pa vživali svetniki toliko duhovnega veselja, keder so maševali? Zato, ker so maševali tako, kaker bi maševali v pričo nebeških duhov. Enako se je zgodilo svetemu Bonitu, Klermouškemu škofu; ko je čul neko noč v cerkvi, se mu je prikazala velika Devica, katero je spremljalo mnogo svetnikov. Neketeri so vprašali veliko Gospo, gdo bo maševal, in Marija jim je odgovorila: „Bonit, moj dragi služabnik“. Ko je slišal sveti škof, da ga imenujejo, se je vmeknil iz strahu in se je hotel skriti. Kamen, na katerega se je naslonil, je čudovito mehak postal in v njem je vtisnjeno svetnikovo telo, kaker se še danes vidi. Njegova ponižnost mu ni nič pomagala, ampak še bolj vrednega ga je storila; v pričo Matere Božje je moral maševati, stregli so mu pa vsi ti nebeščani. Po maši mu je dala presveta Devica prav belo srajco iz tako dobrega platna, s ke-

¹⁾ Sur. in vita ipsius c. 3.

²⁾ In vita eorum.

terim se ne da primerjati nobena druga reč, še dandanašnji jo kažejo kaker drago svetinjo. ¹⁾ Povej mi zdaj, kako lepo in zbrano in s kako ljubeznijo je takrat maševal? Ako se ti zdi ta zgled prevzvišen, posnemaj v maševanju slovečega svetega Vincencija Fererija, ki je maševal vsak dan pred svojo pridigo in je pristopal k oltarju z dvema rečmi, s čistim srcem in zvananjo snažnostjo. ²⁾ Da je imel čisto serce, je hodil k spovedi vsaki dan, in to bi hotel od tebe, o mašnik, ki iščeš največe dopadajenje božje ko opravljaš tako vzvišene skrivnosti. Kaj posebnega! Neketeri se pripravljajo za sveto daritev po pol ure z branjem knjig, ko bi si mogli pridobiti tako veliko čistost serca s kratkim spraševanjem vesti in resnično žalostjo čez kak greh preteklega življenja, (ako nimajo drugega greha). Vidite, to je najboljša priprava za sveto mašo, k spovedi iti vsako jutro. Le proč z dvomi in nikar ne zaničujte tega mojega sveta. Oj kako obilno zasluženje si boste tako pridobivali! Oj kako hvaležni mi boste, ko se bomo našli v srečni večnosti! Da je dosegel drugo, zvananjo snažnost, je zahteval svetnik, da je bil oltar krasno opravljen in ker je bila cerkev navadno polna, keder je maševal, je terjal, da je bila mašna obleka in posoda koliker se le da, najpopolníše čista. Pustite me zdaj, da se zjočem, ker nahajam na raznih krajeh, ko hodim po misijonih ³⁾, pogostokrat in v več cerkvah ne samo na deželi, ampak tudi v glavnih mestih, ali zavoljo skoposti ali pa zavoljo nemarnosti in nepobožnosti cerkvenih služabnikov nahajam, kaker sem rekel, plašče, korporalje, purifikatorje in drugo cerkveno perilo tako gerdo in vmazano, da se gabi in gujusi mašnikom in posvetnim ljudem, ki ne morejo pogledati teh reči, da bi se jim ne studilo. „Preveč narobe svet je, pravi Lateranski zbor ⁴⁾, pri svetih rečeh puščati vmazanost, ki bi se ne spodobila posvetnim.“ Takega nereda ne morem terpeti in zato vas cerkvenike, vodje, župnike, kličem pred sodnji stol božji, da odgovor daste o tako strašni nedostojnosti! Gdo vas more izgovoriti velikega zadolženja, keder rabite pri oltarju take reči, ketere bi se vam gujusile pri posvetni mizi? In vi, škofje, prelati, cerkveni ogledovavci, kaj delate?

¹⁾ Sur. 15. Jan.

²⁾ In ejus vita.

³⁾ Sv. Leonard Portomavriški, iz prvega reda sv. Frančiška, je misijonaril po Laškem in je vmerl v Rimu 1751. Prestavljaavec.

⁴⁾ C. Relinqui de custod. Euch.

Keder na svojih vizitacijah najdete purifikatorje vmazane, korporalije na pol od mišev snedene, velje razcofedrane, zakaj jih ne raztergato vpričo takih nemarnih župnikov? Zakaj jih ne kaznujete ojstro? Pa mi bote rekli, da najdete vse čisto in v lepem redu. Vas goljufajo, verujte mi, da vas goljufajo. Zato se poslužujte zvijače gorečega prelata, ki je na svojem obiskovanju ko je našel v neki zakristiji polno drage priprave, mašne plašče iz zlatega brokata, prekrasne mašne srajce in drugo zelo dragoceno robo, rekel župniku: „Dobro, zapovem vam pod kaznijo odstavljenja od službe božje, kateri bote zapadli *ipso facto*, da ne smete pustiti z nobenim izgovorom, da bi nesli iz vaše cerkve ketekoli teh svetih reči“. To je bilo vse kaj drugega kaker plačati najemnino od tega, kar je vzel na posodo pri svojih prijateljih.

Priterjujem, da vboštvo mnogih cerkev ne pripušča dragih iz svile in zlata tkanih plaščev; kako jih bo pa moglo zgovoriti glede potrebne snažnosti in dostojnosti? Moj serafinski oče sveti Francišek je bil obdarjen s toliko gorečnostjo do te presvete skrivnosti, da je hotel, dasiravno je bil ves zaljubljen v vboštvo, da naj bodo zakristije in oltarji popolnoma čisti, še veliko bolj pa sveta oprava, ki naravnost služi božjemu zakramentu, in dostikrat je tudi sam prav pridno cerkve pometal. Sveti Karol Boromej je bil v svojih naredbah glede reči, ki so na videz majhine, tako natančen, da se čudi vsak, ki jih bere. In da sklenem, Mati Božja sama nam je hotela pokazati to potrebo, ko je rekla v prikazni sveti Brigiti¹⁾: *Missa dici non debet nisi in ornamentis mundis*. „Ne sme se maševati kaker le v snažni opravi“, katera puhti pobožnost sè svojo dostojnostjo in čistostjo.

Pređen končam prvi odstavek moram še nekoliko spregovoriti o mašnih strežnikih. Dandanašnji imajo to službo dečki in priproste osebe, ko še kralji ne bi bili vredni te časti. Sveti Bonaventura pravi, da je ta služba angeljska, zakaj pri sveti maši je veliko angeljev, ki strežejo Bogu pri tem svetem opravilu²⁾. Sloveča sveta Mehtiljda je videla nekega brata lajika dušo, da se je čudovito svetila, ker je zelo marljivo stregel pri toliko mašah, koliker je le mogel. Sveti Tomaž Akvinski, sonce učenim šolam, ni bil zadovoljen, ako ni stregel k maši potem ko je sam odmaševal; zakaj dobro je poznal skriti zaklad, keterega mu je pri-

¹⁾ Revel. 5. Brig. l. 6, c. 46.

²⁾ Ex lib. 5. Spir. grat.

našala sveta daritev, pri kateri je stregel ¹⁾). In Tomaž Mor, veliki angleški kanclar, se je veselil, ako je mogel streči k mašam, in ko ga je grajal nekega dne neki velikaš, češ, da ni všeč kralju Henriku njegova ponižnost, je odgovoril: „Mojemu gospodu kralju ne more biti zoperno, ko služim Gospodu kralja samega“ ²⁾). Sramujejo naj se včasih tudi tisti redovniki, ketere je treba prositi in prositi, da grejo streč k maši, ke bi morali tekmovati in le prisiljeni iz rok dati mašne bukve, ker imajo čast opravljati tako sv. službo, katero jim zavidajo sami angelji in zveličani v nebesih. Treba pa je marljivosti in gđor streže k maši, mora biti v tem dobro izurjen, oči mora imeti proti tlam obrnjene, modro in pobožno se vesti, besede čisto in polagoma izgovarjati, ne tako tiho, da ga ne more mašnik slišati in ne tako glasno, da bi motil druge mašnike, ki mašujejo pri bližnjih oltarjih. Zato se ne bi smeli jemati v to službo neki prelahkomišljeni dečki, ki se igrajo in nemir delajo in tako mašnika motijo. Zato prošim Boga, da bi razsvetlil modre ljudi, ki bi se poprijeli tega tako svetega in hvalevrednega opravila; tudi imenitni in modri bi morali dajati zgled drugim.

Goffine.

Knjiga „Slovenski Goffine“ je našim bravcem gotovo dobro znana. Prepričani smo, da mnogi, če ne vsi, iz nje bero vsako nedeljo in praznik, ako niso, kaker koli zaderžani. Maris:kedo pa vender najberž ne ve, zakaj ima ta knjiga tako čudno ime: „Goffine“, in mu bo dobro došlo naslednje pojasnilo.

P. Lenart Goffine je bil rojen 6. decembra 1648 v Kolónji na Reni (Köln), ali, kaker ugibajo drugi, v vasi Broih pri Juliji (Jülich) od plemenite mestne kolonjske rodovine. Leta 1667 vstopi v red premonstratenzov v Štajnfeldu pri Kolonji. Ko zverši dveletni novicijat, stori 1669 slovesno obljubo. Pošljejo ga potem v Kolónjo, kjer se izučí za mašnika v domačem ko-

¹⁾ Sur. in vita S. Thom. Aq.

²⁾ Corn. a Lap. in c. 16 n. 11.

legiju. Adventni kvaterni t'jeden 1675 prejme sveto mašniško posvečenje in na svečnico 1676 ima novo mašo v Dinvaljdu. Tukaj tudi ostane v svoji prvi službi, ker je bila fara, ki so jo obskerbovali premonstratenzi. Star 32 let postane duhovni vodnik redovnim nevincem, leta 1680. Žalostne verske razmere, luteranstvo, vojske, kuga, lakota so hudo gospodarile tista leta in marsiketera fara je zgubila svojega dušnega pastirja in ni dobila novega. Nasledek temu je bila velika zdivjanost in nevednost v cerkvenem življenji. Zavoljo tega pomanjkanja duhovščine je moral Goffine z nova v pastirsko službo ter je ostal v štirih škofijah še 39 let, tja do smerti. V Šept-Lambertu, monastirske škofije, kažejo še zdaj kerstne bukve iz tistega časa, kjer je Goffine precej na drugi strani tole napisal v latinščini: „Kri v teh bukvah zapisanih duš bo Bog enkrat tirjal iz rok pastirja.“ (Po Eceh. 33.) Zadnja njegova fara je bila Oberštajn v Trevirski škofiji. Prebivavci tega terga so bili večinoma protestantje, katoličanov le malo. Zato je Goffine ob enem oskerboval še drugo faro v sosedni škofiji. Nesterpljivi luterani so ga sicer večkrat hudo napadli in nadlegovali, ali tim bolj so natančnega in vestnega dušnega pastirja spoštovali in ljubili njegovi katoliški farniki in okoličani. Celih 23 let je delal tu nevtrujeno, notri do smerti. Mesca julija leta 1719 gre za nekaj dni v svoj priljubljeni samostan Štajnfeld, opravi duhovne vaje in spoved mej osmino svetega Norberta, vstanovitelja njegovega reda, in 16. julija obhaja še petdesetletnico svojih redovnih obljub. Vernivši se potem na svojo faro, je vmerl 11. avgusta 1719 v 71. letu svoje starosti. —

Po zgledu svojega redovnega očeta je delal Goffine za izročeno mu čredo ne le z besedo, zgledom in dejanjem, temuč tudi s peresom. Najbolj je zaslovela prekristna knjiga, ki jo je imenoval „R o č n a p o s t i l l a“. „Postilla“ so namreč nekđaj rekli razlagi, katero je mašnik dostavljal v pojasilo prebranemu evangeliju (p o s t i l l a i. e. verba Evangelii). Zdaj pa se imenuje navadno po njegovem imenu: „Goffine“.

Da spiše to knjigo, k temu ga je priganjala žalostna skušnja v njegovi službi. Sam pravi o tem v predgovoru:

„Moje ljudstvo je v sužnost odpeljano, ker ni imelo vednosti (božje)“. Tako se je tožil Bog pri preroku Jeremiji (5). Bati se je, da se ne bi moglo tudi o našem času reči: Mnogi, dasi odkupljeni s kervjo Kristusovo, bodo odpeljani v večno su-

žnost, ker ne vedo tega, kar nas vodi k spoznanju Boga in večnih resnic, še menj pa skrivnosti, ki jih je vstanovil Kristus na tem svetu. — Le preveč se, žalibog, opazuje, da mnogi, tudi izmej bolj poučenih, malo obderže od pridig, posebno, če njih um nekoliko presegajo. Dobe se mnogi, ki o praznikih Gospodovih, da še celo na veliki petek ne vedo, kaj je Kristus ta dan za nas terpel, da ne omenim družih praznikov. Skoraj večina katoličanov je pri cerkvenih obredih, pa ne vedo, kaj pomenijo; nekateri se jim še celo smejejo.“

Da temu žalostnemu stanju svojih nemških rojakov malo odpomore, sestavi Goffine leta 1685 do 1687 svojo „ročno postillo“ ali razlaganje cerkvenega leta. Škofijstvo mu jo poterdi 1688 in leto 1699 je bila dotiskana v Mogunciji (Mainz).

Hitro se je povsod prikupila in večkrat z nova tiskala, in prestavila skoraj v vse evropske jezike. Samo v nemškem jeziku je bila tiskana na več ko 22 krajih in to po večkrat in v mnogo iztisih.

Leta 1845 jo je Juri Ott, takrat še kapelan v Degendorfu na Bavarskem, zboljšal in pomnožil in 1874 še enkrat pregledal in razširil, in sicer s takim vspehom, da je bila do zdaj v 45 letih 52krat tiskana in jo je vsaj tristo tisoč iztisov prišlo mej ljudstvo. Pač je mogel po vsej pravici reči v predgovoru k 38. izdanju: „Teško da bi bila katera katoliška podučna knjiga, ako izvzameš Tomaža Kempčana, tolikokrat ponatisnjena in po po vseh deželah sveta razširjena, kaker Goffinejevo „Razlaganje svetih evangelijev“. — Ta knjiga se podedova kot draga ostavščina od očeta na sina. To knjigo prinese nevesta kot drag spomin seboj na svoj novi dom. Ta knjiga spremlja izseljenca na novi svet. Ta knjiga potuje s poslom od vasi do vasi. Iz te knjige bere dobri otrok očetu in materi. S to knjigo se peča še starček zadnje dneve svojega življenja. Ta knjiga je, odkar je spisana, postala v resnici mila in draga družinska knjiga in je že tisočere in tisočere poučila in jim pojasnila najvažniše dobro človeštva, sveto vero.“

E.

Kerščanskim poslom.

II. Posel služi Bogu.

1. Perva in največa služba.

1. Katera služba je perva in največa? Ta je služba božja. Služba božja je večja ko služba cesarska in kraljevska. Ti si posel, služabnik gospodarjev, res, ali ti si najprej služabnik in posel božji. Semkaj poglej, kažem ti tla, kamer zidaj, ako hočeš biti dober posel. Ako tvoj stan ne stoji na teh tleh, stoji na pesku. Ti ne stojiš varno in neomahljivo. Na teh tleh najdeš vodilo, ki te bo ravnalo; luč, ki te bo ravsvitljevala; ogenj, ki te bo ogreval; sidro, ki te bo držalo; korenino, iz ketere ti bodo poganjale čednosti: vir, iz keterega ti teče zasluženje; plačilo za čas in večnost. Ako nisi posel božji, tudi nisi dober posel gospodarju. Nimaš nobene čednosti, nobenega zasluženja. Morda dobivaš veliko plačilo od svoje gospode, mogoče da si spreten in uren in priročen pri vsakem delu, v tem pa si dušno slep in gol, tvoja duša je uboga in morda izgubljena za večnost.

2. Sv. apostolj Pavel opominja: «Posli bodite pokorni svojim gospodarjem v serčni priproščini, kaker bi Kristusu služili. Ne služite na oko, da bi ljudem dopali, služite kaker posli Kristusu, ki iz serca store voljo božjo, ki z dobro voljo Bogu služijo in ne ljudem.» Ta isti apostolj pravi: «Bodite pokorni telesnim svojim gospodarjem odkritoserčnega serca v strahu božjem. Karkoli delate, delajte iz serca, kaker bi delali Bogu in ne ljudem; saj veste, da boste prejeli plačilo od Boga.» Sv. apostolj Peter govori, da je posebna mllost, «ako posli služijo zavoljo vesti in zavoljo Boga ne le dobrim ampak tudi napačnim gospodarjem.»

2. Dobri posli so služili iz višjega namena.

1. «Posel sem nebeškemu kralju», tako mislijo kerščanski hlapci in dekle. Sv. Avguštin pravi: «Ako tudi služiš človeku, si vender zmirom pokoren božji volji, in od Boga pričakuj plačila. Zatoraj misli nanj pri vsakem opravku, glej da njemu dopadeš, in

da si mu odgovor dolžan.» Podobno opominja sv. Efrem: «Dajmo služiti z dobro vestjo, kaker bi služili Bogu samemu in ne ljudem, saj vemo, da bomo od Boga poplačani.» Sv. Janez Zlatousti govori: «Ako rad služiš, iz ljubezni, poštenega serca, zavoljo Kristusa, to nisi hlapec, zakaj tako je služil tudi sv. Pavel.» Neki drugi piše: «Posel brez strahu božjega je lenuh, ničesar ne stori brez mermranja in toženja. Podoben je mokremu lesu, ki ne gori, le kadí se.»

2. «Kako si neumen, da tako gavaš», de Tone sosedovemu Jerneju. «Gospoda ni tukaj, nihče te ne vidi; počij si!» «Pa me Bog vidi», odverne Jernej. «Delam za Boga, ne za ljudi», obriše si pot, in dela naprej. Sv. Izidor je služil pri plemenitašu, a vsa njegova služba je bila vedna služba božja. Keder mu je bilo dela preveč, da mu je bilo skoraj hudo, pomislil je na svojega Izveličarja, ki je toliko zanj storil in terpel.

3. Kako se dela zlato.

1. Prav priprost je pomoček, s katerim se vsako delo, tudi najmanjše izpreminja v zlato, čisto zlato. Ta pomoček je: dobri namen, t. j. želja, k Bogu obračati vse svoje misli, besede in dela, opravljati jih v Bogu, z Bogom, zavoljo Boga. Že stari pogani so dejali: «Zasluzenje naše ni v delih, ki jih storimo, ampak v namenu, čemu jih storimo! Drugi piše: «Ni na tem ležeče, kako polne roke da Bogu kažeš, ampak kako čiste.» Perva brata sta Bogu darovala; Abeljev dar je bil Bogu prijeten, Kajnov ne, zakaj Abelj je daroval iz čistega namena, Kanj iz samopridnega, češ, za dar so tudi pleve dobre.

2. Brez dobrega namena ne velja nobeno delo: nobeno delo nima časnega blagoslova, nobeno delo večnega zasluženja brez njega. S človeškimi deli je kaker z vodo. Veš, da voda je mnogoverstna: sladka, slana, terda, mehka, čista, kalna, merzla, gorka, tekoča, stoječa, kapnica, dežnica, gnila, mertva. Kako je to? To je od izvira. Dela človekova brez dobrega namena so kaker gnila, mertva voda, ali kaker Pavel prav dobro pravi: «Človek brez dobrega namena je kaker zvenčalo,» je kaker ubit zvonček, ki se verže med staro kovino, da se ž njo stopi.

3. Kaj bodi namen, kaj misli in želi pri vseh svojih delih? — Volja božja, čast božja, ljubezen božja. Po volji božji si v stanu poslov; torej služi, ker Bog tako hoče, ki je vsakemu

odmenil poseben stan. Služi na čast božjo, ne zavoljo ljudi. Ako si prizadevaš za čednosti, stanu poslov potrebne, tedaj služiš na čast božjo. Služi iz ljubezni do Boga; ki je sam najprej služil, in ti zgled zapustil. Dobri namen mora vsa dela naša začenjati, spremljati, končevati. Zatorej reci iz vsega serca: Bog mi je namen, Bog mi je priča, Bog mi je plačilo. Ako ti je Bog namen, to ti je delo čisto in zdravo v korenini. Ako ti je Bog priča, to ti delo čisto ostane. Ako ti je Bog plačilo, to ti delo ne bo ognjušeno z dobičkarstvom, ne ostrupljeno, ne vničeno. Še eno besedico ti povem: «Česer Bog vedeti ne sme, tistega ne misli; česer Bog videti ne sme, tistega ne delaj.»

4. Ljubi posli, vem, da imate veliko delati, veliko nizkih opravkov. Prenašati imate marsikaj neprijetnega. Veliko težkega imate storiti. Časih morate delati celo proti svoji volji, in podvreči se volji gospodarjevi. Veste kaj? Delajte pogostoma dobri namen. Tako si boste kopali zlato, demante, bisere, drage kamene; s temi vam bo okrasil angelj božji venec, ki vas čaka v nebesih.

4. Vestni posel.

1. Apostolj Pavel večkrat pravi, da posli naj služijo vestno, t. j. zavoljo vesti. Vestnost je prva in najpotrebniša lastnost vsakemu poslu. Posla, o katerem bi vedeli da nima vesti, ali kateri bi sam rekel, da za vest nič ne da, takega posla bi nihče v službo ne jemal. Kedor nima vesti, je pripravljen za vse hudo. Brezvestni posel more v hiši napraviti veliko škodo, največo nesrečo. Zatorej poslušaj, kaj ti povem o vesti.

2. V sercu vsakega človeka gori luč, kaker večna luč v cerkvi. Ta luč gori noč in dan; Bog ji priliva olja. Te luči ne more vgasniti nobena sapa, noben veter, noben vihar, nobena roka človeška. Prikriti jo moreš, upihnití ne. — V tvojem notranjem je glas, govoreč zdaj tiho zdaj glasno; zmirom ga je slišati, tudi v največem šumu in hrupu: pri slovesnostih in pojedinah, pri plesu in godbi, v tihi izbici in na ropotnem tergu. Glasi se po noči in po dnevi, na očitni cesti in v skritem kotu: glas ta se sliši zmirom in povsodi. Ta glas se ne stara; vedno je mlad in čverst; najbolj doni, kader si bolan ali star. — V duši ti je nekaj kaker zvon. Še preden misliš, že zvoni, zvoni hudí uri in bije plat zvona; pa ustaviti ga ne moreš. V tvoji duši je s o d-

n i k, spretni, ostri, nepristranski, ki natanko presoja vse tvoje dejanje in nehanje. Ne moreš ga preslepiti, ne podkupiti, ne pregovoriti. Oblasten gospod je, ki ne gleda na osebo, ki te plačuje n kaznuje, kaker zaslužiš. Indijanci pravijo, da se je v duši nase-lil premišljen samotar. Podučuje te očetovski; opominja te, svari te; pravi ti razločno in jasno, kaj je dobro, kaj ne; kaj pravo kaj krivo. Zmirom prihaja, in prihaja dotlej, dokler ne popraviš. Pristopa k smertni postelji, in preti ti s pogubljenjem, ako ne popraviš krivice. Ne dela razločka mej: bajto in palačo, mej be-račem in kraljem. Nihče mu ne more prepovedati vhoda; nihče ga ne more prepoditi. Stanovanje svoje ima v duši človekovi, Bog sam mu je odkazal to mesto.

3. Kar sem ti tukaj povedal v primerah, vse to je ono, kar imenujemo v e s t. Po nji boš sojen. Toraj, ljubi moj posel, glej, da boš imel zmirom dobro vest. Služi zavoljo vesti, delaj, kaker ti ona poreče. Dobra vest je najdraži biser, najdragoceniši zaklad. tolažba ti je v nesreči, pomoč v smerti, angelj varih pred sodbo. Dobra vest je Salomonov tempelj, blagoslovljeno polje, vesel vert, božji šotor, vodnica na morju življenja. — Huda vest, t. j. vest, ki ti očita greh in krivico, ona je meč, ki te prebada; červ, ki te grize; bič, ki te tepe; pes, ki laja nad teboj; kača, ki sika za teboj.

5. Močno sidro.

1. V čolniciu na morju življenja moraš imeti krepko sidro, če ne, se ti čolnič razbije, in ti se pogubiš. To sidro je v e r a. Ke-dor ne veruje, nima vesti. Kaj te bo varovalo hudega, ako nimaš vere? Le poglej, kakšni so ljudje, ki vere nimajo. Oni tudi vesti nimajo; pohudobili se bodo, ako se že niso; padajo v skrivne grehe; valjajo se v hudobijah. Apostolj Pavel pravi o njih, da so pagani, in da so «polni vsakeršne krivice». Bogu ne verjamejo, sleparjem pa vse verjamejo ker so hudobni, ker se boje sodbe. Vpijejo zoper sveto vero, da vest prevpijejo, da morejo ložej slu-žiti hudim svojim strastim. Terdno se derži tega sidra: varuj si vero!

2. Dobrih starišev si, morda z dežele. Tvoja vera je nedol-žna, in tak prideš v veče mesto. V mestu slišiš in vidiš, o čemer nikoli nisi nič vedel. Najdeš ljudi, ki ne verujejo, in sami to pra-vijo. Vidiš katoličane, ki o veri zaničljivo govore, in ki ne žive

katoliški. Zadeneš na take, ki so v veri malomarni, in ki se ne zmenijo za svoje verske dolžnosti. Tudi takih dobiš — in to je najhujše — ki te naravnost zapeljujejo, ki ti vero kradejo, da bi te ložej potisnili v greh. Vse to se ti more dogoditi v hiši, v kateri služiš. Tukaj si v veliki nevarnosti. Otrok, varuj si vero, o-prijemaj se sidra.

3. Katoliških starišev si, dobro izrejen, prav podučen. Pri s. kerstu si spoznaval to vero, pri s. obhajilu si jo ponavljal. Misli na svoje dobre stariše, na svojo blaženo mladost, na lepi dan prvega obhajila — na vse to misli, kader si v nevarnosti. Bog je, večnost je, povračilo je. O večnost, velikanska hiša, notri greš, vun ne prideš. Vera ti bodi draža ko vsi zakladi sveta. Le ena cerkev je prava: ta je katoliška. Ne poslušaj besedi: «Mi smo tudi kristijani, mi verujemo tudi v enega Boga; vse eno je, v kateri veri človek živi». To je laž. Resnica je le ena, cerkev je le ena. S takimi ljudmi ne pohajaj, malopridni pogovori so kužni. Spoštuj in časti svojo cerkev, njene služabnike: Oni so ti boljši prijatelji, ko svet se svojo lažjo in sleparijo. Izbiraj si, koliker mogoče, katoliškega gospodarja, tako družino, ki res katoliški živi, četudi je plačilo manjše. Brez vere ni mogoče Bogu dopasti in zveličati se». Vera ti bodi sidro v življenju, sidro v nevarnostih in izkušnjah, sidro v britkostih in težavah, sidro v smerti.

6. Zlata knjižica.

1. Vera je dar božji; pri s. kerstu ti jo je v serce vsadil s. duh. Da si v katoliški veri rojen in izrejen, to je milost božja. A nihče se ne more v veri obderžati, ako mu ne pomaga božja milost, Bog da dežja in rose in solnca, a tudi človek mora to svoje storiti. Zapomni si to: «Pridno moli za milost svete vere pa živi po veri». Koristno je, da prosiš te milosti Boga ob nedeljah in praznikih. Večkrat obudi dejanje vere. Pred vsem pa stori kar te vera uči.

2. V svoji veri moraš biti dobro podučen. Otroci se pri nas sploh dobro podučujejo. Kader pa šolo zapuste, se pokaže, da so veliko pozabili, da ne znajo katehizma. Zdaj sem izrekel ime, kaker pravijo ti zlati knjižici. Ako češ vero ohraniti, čislaj svoj katehizem. Žalostno je, kaj človek o nekih priložnostih vsega ne izkusi. Ljudje, in celo gosposki, ne vedo niti naj-poglavitnejših naukov: ne 10 božjih zapovedi, ne 5 cerkvenih,

ne 6 resnic, ne 5 izpovednih reči, ne apostoljske vere, ne križa. Od kodi je kolika nevednost? Zlato knjižico so zanemarili. Zatorej te prosim: Časti to zlato knjižico, v culico jo deni, kader odhajaš od doma; zavij jo v sveženj, kader se napravljaš na tuje. Večkrat poglej vanjo. Iz katehizma moreš odgovoriti na vsako prašanje, in celo «učene» osramotiti. Visoki in učeni ljudje vedo reči, katerih ti ne veš — katehizma pa ne vedo, in zato so tako verobjni.

3. Ne opuščaj kerščanskega nauka. V kerščanskem nauku se zlata knjižica razlaga. Prav obžalovati je, da po večih mestih posli tako slabo obiskujejo kerščanski nauk. Poslom je kerščanski nauk še koristniši ko pridiga. Skerbno se torej posluž časa in priložnosti, da prideš h kerščanskemu nauku.

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Škofje Loke, 24. majnika 1891.

Mali otročiček še le nekaj tjednov star bil je hudo bolan. Božjast ga je tako zvijala in mučila, da smo vsi mislili, da zdaj in zdaj bode dušico izdihnil; bil je že bolj mertvemu kot živemu podoben. V tej prebritki stiski priporočili smo ga Mariji, sv. Frančišku in sv. Antonu, z obljubo, da hočemo, ako ozdravi, svojo zahvalo v „Cvetju“ naznaniti. Torej tisočkrat bodi zahvaljen Bog v svojih mogočnih priprošnikih, ker otroku se je kmalu zboljšalo ter je sedaj čverst in zdrav.

M. Rutar.

Od Sv. Andreja nad Pobreloj 5. aprila 1891.

Bila sem hudo bolna. Najpoprej me je zob strašno bolel. Ko mi je od zoba jenjalo, me je pa v glavi strašno bolelo. Ko se je iz glave vmeknilo, mi je v noge in roke tako stopilo, da mi jih je na moč treslo, in tudi celo truplo, da sem bila kaker merlič. Imela sem prijateljico že naprošeno, da bi mi bila šla drugi dan po zdravilo. Pa spomnila sem se na preblazeno Devico Marijo, na sv. Očeta Frančiška, na sv. Antona Padovanskega, in sem rekla, ke bi pač božja volja bila, da bi mi bila bolezen polajšana, ter sem na čast sv. Antonu litanije in pa večernice brala, in kaker bi trenil mi je bilo boljše. Ker sem tudi

rekla, da hočem vslišanje v „Cvetju“ razglasiti, v čast in slavo in zahvalo preblaženi Devici Mariji, sv. Očetu Frančišku in sv. Antonu Padovanskemu, prosim vas vsi moji bratje in sestre tretjega reda, pomagajte mi hvaliti ljubiga Jezusa, da je tako milostivo vslišal mojo prošnjo. Tudi Vas prosim, da se me s kakim očenašem spominjate.

Mica Pirtošek.

Iz Ljubljane 4. junija 1891.

Lotiti se me je hotela jako nevarna in mučna bolezen. V hudi sili sem pribežal v varstvo Bl. Device in ljubih svetnikov božjih ter obljubil, da uslišano prošnjo naznanim v „Cvetju“. Izpolnujoč to svojo obljubo zahvaljujem se preserčno Materi Božji „zdravju bolnikov“, vsem svetnikom in svetnicam zlasti pa sv. Frančišku Ser., Antonu Pad., Liboriju, Erazmu in sv. Tereziji. „Kdor prosi, prejme.“ Mili Bog, večna Ti slava!

Br. Anton P. bogoslovec-tretjered.

Iz Vipave.

Mojemu 6letnemu sinčeku so zelo čudno zobje ven šli. Kjer se začenjajo ustnice gor visoko v zabernih so se kazale bele pičice ven gredočih zob. V tem strahu ko to zapazim, obljubim sveti Apoloniji na čast opravljati 9 dnevnico iz plačam sv. mašo. Otroka peljemo k zdravniku, kateri mu izraščike izdere. Pri tem ni terpel otrok nobenih bolečin, kar pripisujem tej mogočni pomočnici za zobe. Za kar bodi čast Bogu in sv. Apoloniji.

Neka žival nam je tudi nagloma zbolela; tako smo bili v strahu da bi nam poginila. S priserčno molitvijo se obernem k sv. Antonu, sv. Jožefu in preblaženi Devici Mariji, naj bi nam v tej sili pomogli, in hvala Bogu, sv. Antonu, sv. Jožefu in Devici Mariji, živali je v par urah popolnoma odleglo.

A. Č.

Iz Petrovč pri Celji, 19 junija.

Moja sestra čez pet let ni mogla glasno spregovoriti zaradi bolezní v gerlu. Priporočala sem jo Materi Božji, sv. Jožefu in sv. Tereziji, ter obljubila v „Cvetji“ razglasiti, ako bi Bog blagovolil mojo molitev vslišati. Hvala Bogu, zdaj sestra zopet glasno govori in se stem zahvaljujem za vslišanje moje prošnje.

M. Marko tretjerednica.

Nadalje naznanjajo svojo zahvalo:

J. St. iz Središča za ozdravljenje enajstletne bolezní na glavi po priprošnji Device Marije čistega spočetja.

J. M. S. iz Ljubljane za večkratno vslišanje v velikih potrebah po zatekanju k presvetemu sercu Jezusovemu in Mariji pomočnici.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje 3. reda skupščine v Brežicah: Marija (Uršula) Žgalin, Jožef (Franc) Šepetalec, Marija (Terezija) Lipaj, Neža Žmavc.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev:

Neki mož, da bi dobil za svoje zdravje primerniše delo in njegova žena za zdravje v glavi, ki jo vedno boli;

J. S., da bi dosegla, ako je volja božja, kar že dolgo prosi in serčno želi;

Neki mladenič v telesnih in dušnih bridkostih, da bi jih bil rešen, ako je Bogu v čast in njegovi duši v zveličanje;

J. P. za pomoč zoper dušne in telesne sovražnike, za srečno vojskovanje proti grehu in hudobnemu svetu; dalje priporoča že 8 mesecev bolno ženo za ljubo zdravje in voljno poterpljenje in 17letno hčer, na desnem očesu nevarno bolno, da bi ji Bog dal zdravje po priprošnji vsmiljene matere Marije, sv. Jožefa, sv. Frančiška in sv. Antona;

M. G. priporoča svojo že dva meseca bolno hčerko, da bi na prošnjo naše ljube gospe itd. zopet ozdravela, ako je volja božja:

Neka tretjerednica svojo na duhu in telesu bolno hčer;

T. G. nekega na duhu bolnega človeka;

Neka žena s Tolminskega priporoča svojega moža pijanosti vdanega, da bi mu Bog dal pravo spoznanje;

Neka mati priporoča sebe in svojo družino Materi božji in sv. Jožefu;

Dve osebi se priporočata v molitev za poterpežljivost in sveto stanovitnost;

J. S. M. priporoča sebe in svoje, posebno, da bi se neke osebe spravile.

